

патриаршия на шовинистическо гнѣздо на елинската народност, и които сж употребили такива усилия за да убедятъ справедливото отоманско правителство да повърне гражданскитѣ привилегии на древния апостолски западенъ иллирийски престолъ. Въ своитѣ доводи приснопамятнитѣ православни иерарси на българската апостолска православна помѣстна църква: Иларионъ Макариополски, Авксенти Велешки и Паисий Пловдивски казватъ на отоманското правителство: „Като се обръщаме до Царското Правителство по едно църковно дѣло, ний се основаваме 1) на църковното (каноническо) право, споредъ което въ православната църква всѣка народностъ трѣбва да има свой свещеноначалникъ. Това е предвидено въ 34 апостолско правило, и за това виждаме, че споредъ това правило въ православната църква има толкова самостоятелни църкви; основаваме се 2) върху историята и 3) върху началото на свободата на съвестта, припозната въ цѣлата империя.

Като се основаваме на историята, ний искаме да се възобнови охридската архиепископия. Историята действително доказва, че е съществувала едно време въ продължение на хилядо двесте тридесетъ и две години една българска църква, самоуправлявана и независима отъ цариградската и че е имала подъ ведомството си много епархии, които днесъ всички сж подъ властта на цариградския патриархъ. Установена отъ Юстиниана въ 535 лѣто, удобрена и потвърдена отъ папа Вигилия, църковното ведомство на когото се простирало тогава до Македония, припозната още въ 553 година отъ V вселенски съборъ, охридската архиепископия е запазила самостоятелното си съществуване и следъ падането на византийската империя, при толкова славни султани до 1767 година, като за това свидетелствуватъ старитѣ берати, които сж давани на охридския архиепископъ въ продължение на 314 години и бератитѣ, които днесъ се даватъ на цариградския патриархъ.

Независимостта на тази българска архиепископия наруши въ 1767 година патриархъ Самуилъ по политически и парични причини, съ цель да затрие българския народъ, а не да ползува вѣрата. Споредъ основнитѣ обаче закони на православната църква, никое църковно началство нѣма право да се мѣси въ дѣлата на другитѣ самостоятелни църкви, а